

РЕШЕНИЕ

№ 19549

гр. София, 07.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 04.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **11541** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 26, ал. 11 вр. ал. 2 вр. чл. 25, ал. 1, т. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на И. К., гражданка на Р. Федерация, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощник – адв. Т. Ч., АК - П. срещу Отказ рег. № 5364р-24783/14.10.2024 г. на директора на Дирекция "Миграция" – Министерство на вътрешните работи за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност. Твърди се, че оспореният индивидуален административен акт е постановен в нарушение на материалния закон и не отговаря на целта на закона. Сочи се, че разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ не въвежда допълнителен критерий относно законността на пребиваването без прекъсване, за разлика от дефиницията, дадена с § 3 от Правилника за приложение на Закона за чужденците в Република България. От съда се иска да постанови решение, с което да отмени обжалвания Отказ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Жалбоподателката и процесуалният ѝ представител не се явиха в съдебното заседание.

Ответникът - директорът на Дирекция "Миграция" - МВР, чрез процесуалния си представител – главен юриск. В. Т. оспорва жалбата. Счита, че следва да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е взела становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание, въпреки своевременно уведомяване за образуване на делото.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София – град, въз основа на приложените доказателства, становището на страните, с оглед правомощията по чл. 168 вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

От приложените към административната преписка документи безспорно се установява, че И. П. К., родена на 03.05.1951 г. в [населено място], У., е гражданка на Р. Федерация и е влязла в Република България на 28.01.1998 г. (л. 30). Притежава валидно издаден на 31.10.2023 г. паспорт от Р. Федерация № 55 1242977 от М. Р. 35901 със срок на валидност 31.10.2033 г. (л. 16).

На 20.06.1989 г. е сключила граждански брак пред длъжностно лице в отдел ЗАГС на изпълкома на Удорския районен съвет на народните депутати, К. АССР, с българския гражданин М. К. Я. (л. 32 – л. 34).

Предоставен ѝ е статут на продължително пребиваващ чужденец в Република България до 22.01.2000 г. (Удостоверение за самоличност № 0166766 изд. от ОДМВР - П. – л. 30).

В Справка рег. № 5386р-9104 от 28.12.2023 г. (л. 41), изготвена от началник на сектор „Миграция“ при ОДМВР – П., е отразено, че жалбоподателката не е напускала РБългария след 1998 г.

Към преписката е приложено издадено Свидетелство за съдимост, рег. № 231211533011000400661 от 11.06.2024 г. от Бюро „Съдимост“ при Районен съд – Пловдив, в което е отразено, че жалбоподателката не е осъждана (л. 31). Приложено е и копие от Епикриза, издадена от Първо кардиологично отделение, Интензивно кардиологично отделение с инванзивна кардиология на УМБАЛ „П.“, удостоверяваща проведено лечение в периода 12.10.2023 г. – 18.10.2023 г. (л. 42 – л. 44).

На 12.12.2023 г. жалбоподателката И. К. е подала лично в сектор „Миграция“ при ОДМВР – П., Заявление, заведено с рег. № 3143, съдържащо искане за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, на основание чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ. Към заявлението са приложени изискуемите документи, съгласно чл. 34, ал. 1 и чл. 42, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ.

Към преписката е приложено и заверено копие на извлечение от Становище рег. № ПД-31-6343 от 14.12.2023 г. по чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ на директора на ТД „Национална сигурност“ – П. (л. 22 – л. 23).

Въз основа на информацията в посочените документи е издаден оспореният в настоящото производство Отказ рег. № 5364р - 24783/14.10.2024 г. на директора на Дирекция "Миграция" – МВР за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на И. К., гражданка на Р. Федерация. Отказът е връчен на пълномощник на жалбоподателката на 29.10.2024 г.

Установените релевантни за правния спор факти не са спорни за страните и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, съгласно чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ, в предвидения от закона срок (Отказът е връчен на 29.10.2024 г., а жалбата е подадена по пощата, като в приложения плик е отразено клеймо от 11.11.2024 г. – л. 46), от активно легитимирано лице, с правен интерес от оспорването, поради неблагоприятното засягане на негови права и законни интереси.

Разгледана по същество – жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният Отказ е издаден от компетентния орган по чл. 25, ал. 3, изр. второ от ЗЧРБ – директора на Дирекция "Миграция" – МВР. Спазени са изискванията за форма, съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК. В мотивите на административния акт са отразени фактическите и правните основания за взетото решение. В този смисъл, не са допуснати нарушения на административно производствените правила, които да са основание за отмяна на Отказа за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България на гражданката на Р. Федерация И. К..

Спорът в настоящото производство е по приложението на материалния закон и конкретно относно изискването, въведено в дефиницията на понятието „пребиваване без прекъсване“ в § 3 от ДР на ППЗЧРБ за пребиваване на законово основание, без да са налице прекъсвания, на което се е позовал административният орган, за да приеме, че не са налице основанията по чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ.

В настоящият казус не са спорни обективните данни относно

- липсата на регистрирани напускания на територията на РБългария от жалбоподателката в периода след 1998 г. до депозиране на заявлението в сектор „Миграция“ при ОДМВР – П. – 12.12.2023 г.

- липсата на предприети действия от жалбоподателката в периода 22.01.2000 г. до 12.12.2023 г. за подновяване на разрешението за пребиваване на територията на РБългария

- липсата на данни сключеният на 20.06.1989 г. брак с българския гражданин М. К. Я. в К., АССР да е прекратен към момента на депозиране на заявлението на 12.12.2023 г.

- липсата на данни за осъждания на жалбоподателката за периода на пребиваването ѝ на територията на РБългария

- липса на основания, въз основа на които може да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност

- напреднала възраст – 74 г. и влошено здравословно състояние.

В разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ са въведени две кумулативни предпоставки при наличието на които чужденци могат да получат разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България – да са член на семейството на български гражданин и да са пребивавали непрекъснато на територията на страната в последните 5 години. По отношение на спорната в настоящия казус втора предпоставка – непрекъснатото пребиваване на територията на страната следва да се има предвид, че страните не спорят относно фактическото изпълнение на това изискване. Спорно е единствено може ли продължително фактическо пребиваване за повече от 23 години, за което не са издадени валидни документи и разрешения от компетентни органи на РБългария да е основание за предоставяне на право по чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ. Вярно е, че за разлика от хипотезата на т. 5 на чл. 25, ал. 1 от ЗЧРБ, в т. 11 на същия текст законодателят не е предвидил изрично изискване за непрекъснато „законно пребиваване“, но то е елемент на дефиницията на понятието „пребиваване без прекъсване“, съгласно § 3 от ДР на ППЗЧРБ, приложима и към хипотезата на чл. 42, ал. 3 от ППЗЧРБ, която е относима към изискуемите документи, представяни със заявление по чл. 25, ал. 1, т. 11 от ЗЧРБ.

Въпреки, че не споделя изложените съображения в жалбата за противоречие между норми от различен ранг, настоящият съдебен състав счита, че в конкретния казус постановеният Отказ противоречи на основния принцип за съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК доколкото засяга в по – голяма степен от необходимото, правата и законните интереси на жалбоподателката и ще наруши в недопустима степен правото ѝ на зачитане на личния и семеен живот, съгласно чл. 8, § 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

Регламентираното в чл. 8, § 1 от КЗПЧОС право на личен и семеен живот задължава държавите, без да нарушават ангажиментите, произтичащи от договорите, по които са страна, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, без да нарушават критериите на § 2 за намеса в правото на личния и семейния им живот. Съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС намесата на държавните власти е недопустима освен в случаите, предвидени в закона, необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществена сигурност, или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала, или на правата и свободите на другите. В тази разпоредба са очертани

границите в рамките, на които при спазване на принципа на съразмерност е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при минимално засягане на правата и законните интереси на лицата.

В мотивите на оспорения отказ не са подложени на анализ именно тези обективните данни, които имат пряко отношение към законосъобразната намеса по чл. 8, § 2 от КЗПЧОС и чл. 6 от АПК, в семейния и личен живот на жалбоподателката – напредналата ѝ възраст, влошеното ѝ здравословно състояние, необходимостта от полагане на грижи за здравето и издръжката ѝ, дължими взаимно от съпрузите, приложената официална информация за липса на данни за извършени противообществени прояви и осъждания за периода на пребиваване на територията на страната, в продължение на повече от 27 години, както и на данни, въз основа на които да може да се прави извод, че представлява заплахата за националната сигурност.

Разпоредбата на чл. 26, ал. 8, изр. 2 от ЗЧРБ задължава компетентния орган да отчете продължителността на пребиваване на чужденеца в Република България, възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващите връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход. Тези обстоятелства не са обсъждани в мотивите на административния акт, поради което същият не съответства на целта на закона – отменително основание по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

Преписката следва да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение, съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК.

При този изход на спора и направено искане за присъждане на разноски в жалбата, в тежест на ответната страна, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, следва да бъдат възложени разноските на жалбоподателката за адвокатско възнаграждение. Към жалбата е приложен Договор за безплатна правна защита, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата (л. 10 – л. 11), поради което на процесуалния представител – адв. Т. Ч., АК - П. следва да бъде определено възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 вр. ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 1 000 лева, съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатската работа.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София - град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на И. К., гражданка на Р. Федерация, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], депозирана чрез пълномощник – адв. Т. Ч., АК – П., Отказ рег. № 5364р - 24783/14.10.2024 г., издаден от директора на Дирекция "Миграция" – Министерство на вътрешните работи за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за ново произнасяне по Заявление рег. № 538600-5124 от 12.12.2023 г. по описа на ОДМВР – П. и рег. № 3143:12.12.2023 г. по описа на сектор „Миграция“ при ОДМВР – П., депозирано от И. К., [дата на раждане] , гражданка на Р. Федерация, при съобразяване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи да заплати на адв. Т. Ж. Ч., АК - П., личен № [ЕГН], служебен адрес – [населено място], [улица], ет. 3, офис 306, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 000 (хиляда) лева – възнаграждение за процесуално представителство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването на страните пред
Върховния административен съд.

СЪДИЯ: